

με ἀνεδείξατε, ἀποτρόπαιον ἀνθρώποις, οὐμὴν δὲ Θεῶν. Τί ἐτι ἐπιζητεῖτε; τὰ πάλαι ἀνακυκλοῦν καὶ τὰς λύπας ἀναστομοῦν; Ὁρᾶτε, ὅτι ἐστι καὶ ὄφθαλμός ἐλεδικήσεως. Ταῦτα μὲν ὡς πατήρ ὑμεῖς δὲ κατὰ τὸ δοκοῦν ὑμῖν ποιεῖτε. Ὑγιαίνετε! ▯

Ὁ ΜΕΘΟΔΙΟΣ.

Χ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ.

— 000 —

Ἦτο ποτέ τις ἔμπορος, ὅστις ἀπελθὼν μετὰ τῆς γυναικὸς εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ κερδήσας ἱκανά, ἐπεβιβάσθη μετὰ τινα ἔτη διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐξ ἧς κατήγετο· εἶχε δὲ υἱὸν καὶ θυγατέρα. Καὶ ὁ μὲν τετραετὴς αὐτοῦ υἱὸς ὀνομάζετο Ἰωάννης, τὸ δὲ κοράσιον, μάλιστα τριστῆς, Μαρία. Κατὰ τὸν διὰ πλοῦτον ἐπῆλθεν αἴφνης τρομερὰ θύελλα, καὶ ὁ πλοίαρχος εἶπε πρὸς πάντας ὅτι εὐρίσκοντο εἰς μέγαν κίνδυνον, διότι ὁ ἀνεμὸς ὄθει αὐτοὺς πρὸς τὰς νήσους, ἐφ' ὧν τὸ πλοῖον ἀφεύκτως ἤθελε συντριβῆ. Ὁ ταλαίπωρος ἔμπορος ἀκούσας τοῦτο, ἔλαβε μεγάλην σανίδα καὶ ἔδεσεν ἐπ' αὐτῆς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ἐμελλε δὲ νὰ δεθῆ καὶ αὐτός, ἀλλὰ καιρὸς πλέον δὲν ἦτο· διότι τὸ πλοῖον ἐξοκειλάν ἐπὶ βράχου διεβράγη, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ δὲ σανίς, ἐφ' ἧς ἡ γυνὴ καὶ τὰ δύο τέκνα, πλέουσα ὡς πλοίαριον, ἦλθεν εἰς τινα νῆσον· τότε ἡ γυνὴ λύσασα τὰ σχοινία ἀπέβη εἰς τὴν ξηρὰν μετὰ τῶν δύο τέκνων της.

Ἄμα δ' εὐρεθεῖσα εἰς ἀσφαλῆ τόπον, γονυπετήσασα εὐχαρίστησε τὸν σώσαντα αὐτοὺς Θεόν. Ἦτο ὁμοῦς περίλυπος ὡς ἀπολέσασα τὸν σύζυγόν της, καὶ συλλογιζομένη ὅτι καὶ αὐτὴ καὶ τὰ τέκνα της ἐμελλον ν' ἀποθάνωσιν ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ἐκ τῆς πείνης, ἢ νὰ καταρραγωθῶσιν ὑπὸ τῶν θηρίων. Ταυαῦτα διαλογιζομένη παρετήρησε πολλὰ δένδρα πλήρη καρπῶν, καὶ λαβοῦσα ῥάβδον ἐτείναξέ τινος, τοὺς ὁποίους ἔδωκεν εἰς τὰ μικρὰ τέκνα της φαγοῦσα καὶ αὐτὴ. Μετὰ ταῦτα προχωρήσασα ἐπ' ἐλπίδι νὰ εὕρῃ καλύβην, ἐνόησεν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς νῆσον ἔρημον· ἐπειδὴ δὲ ἀπήντησε καθ' ὁδὸν μέγα δένδρον κοῖλον, ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν αὐτῷ. Κοιμηθεῖσα λοιπὸν μετὰ τῶν τέκνων της, τὴν ἐπιοῦσαν προεχώρησεν ὅσον αὐτὰ ἠδύναντο νὰ περιπατήσωσιν. Ἀνεκάλυψε δὲ φωλεὰς πιητῶν, τῶν ὁποίων ἔλαβε τὰ ὠά. Ἀλλ' ἰδοῦσα τέλος ὅτι δὲν εὐρίσκειν οὔτε ἀνθρώπους οὔτε ζῶα ἐπιβλαβῆ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θεῖαν θέλησιν, καὶ νὰ κάμῃ τὸ κατὰ δύναμιν ν' ἀναθρέψῃ καλῶς τὰ τέκνα της. Ὅτε ἐδέθη εἰς τὴν σανίδα εἶχεν εἰς τὸν κόλπον της τὸ Εὐαγγέλιον καὶ Σύνοψιν. Μετεχειρίσθη λοιπὸν αὐτὰ διὰ νὰ διδάξῃ τὰ τέκνα της τὸ ἀναγινώσκειν, καὶ νὰ τὰ μάθῃ νὰ γνωρίζωσι τὸν ἀγαθὸν Θεόν. Ἡμέραν δὲ τινα τὸ μικρὸν παιδίον εἶπε πρὸς αὐτὴν

Μητέρα μου! ποῦ εἶναι ὁ πατήρ μας; — Ἀγαπῶντόν μοι τέκνον, ἀπεκρίθη ἡ ταλαίπωρος κλαίουσα, ὁ πατήρ σας ὑπῆγεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἔχετε ἄλλον πατέρα τὸν ἀγαθὸν Θεόν, ὅστις εἶναι παρὼν ἂν καὶ δὲν τὸν βλέπετε. Αὐτὸς μᾶς στέλλει τοὺς καρπούς τούτους καὶ τὰ ὠά, καὶ θὰ φροντίξῃ περὶ ἡμῶν ἐν ὅσῳ τὸν ἀγαπῶμεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας καὶ τὸν λατρεύωμεν. — Ἀφ' οὗ δὲ τὰ μικρὰ ταῦτα παιδία ἐμάθον ν' ἀναγινώσκωσιν, ἀνεγίνωσκον μετὰ πολλῆς προθυμίας πᾶν ὅτι ἦτον εἰς τὰ βιβλία των, καὶ ἐλόλουν περὶ αὐτῶν καθ' ἑκάστην. Ἄλλως τε ἦσαν πολὺ ἀγαθὰ καὶ ὑπέκουσεν εἰς τὴν μητέρα των.

Μετὰ δὲ δύο ἔτη ἠσθένησεν αὐτὴ, καὶ αἰσθανομένη τὸν θάνατον πλησιάζοντα, ἦτο ὅλη ἀνήσυχος διὰ τὰ τέκνα της· ἀλλὰ τέλος συλλογισθεῖσα ὅτι ὁ τόσον ἀγαθὸς Θεὸς ἤθελε φροντίσαι περὶ αὐτῶν, κατεκλίθη εἰς τὸ κοῖλον δένδρον, καὶ καλέσασα τὰ τέκνα της εἶπε πρὸς αὐτὰ·—Μέλλω μετ' ὀλίγον ν' ἀποθάνω, ἀγαπητὰ μου τέκνα, καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον μητέρα· ἐνθυμηθῆτε ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἦσθε ὀλομόναχα, καὶ ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς θὰ βλέπῃ ὅ,τι θὰ κάμνετε. Μὴ πύσετε ποτε τοῦ νὰ προσεύχεσθε πρῶτ' καὶ ἐσπέρας. Σὺ, ἀγαπητὴ μου Ἰωάννη, φρόντιζε πολὺ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, μὴ τὴν μαλλώσῃς ποτὲ, μήτε νὰ τὴν κτυπήσῃς, ὡς ὢν μεγαλύτερο, καὶ δυνατώτερο αὐτῆς· ἀλλὰ νὰ πηγαινῆς νὰ ζητῆς δι' αὐτὴν ὠά καὶ καρπούς. — Ἦθελε νὰ εἶπῃ τι καὶ εἰς τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε.

Τὰ ταλαίπωρα ὁμοῦς παιδία μὴ γνωρίζοντα τί ἐστὶ θάνατος, δὲν κατελαμβάνον ποσῶς τί ἤθελε νὰ εἶπῃ πρὸς αὐτὰ ἡ μήτηρ. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ἐνόμισαν ὅτι ἐκοιμάτο, καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ κάμωσι θόρυβον φοβούμενα μήπως τὴν ἐξυπνίσωσιν. Ὁ Ἰωάννης ὑπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν καρπῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐδειπνήσαν κατεκλίθησαν παρὰ τὸ δένδρον καὶ ἐκοιμήθησαν ἀμρότεροι. Ἀλλὰ τὴν πρωτὴν ἐξεπλάγησαν καθ' ὑπερβολὴν, ἰδόντα ὅτι ἡ μήτηρ των ἐκοιμάτο ἐτι, καὶ ἐλθόντα ἔσεισαν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος διὰ νὰ τὴν ἐξυπνίσωσιν. Ἰδόντα δὲ ὅτι δὲν ἀπεκρίνετο, ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ὠργισμένη κατ' αὐτῶν καὶ ἤρχισαν νὰ κλιώσωσιν, αἰτοῦντα συγγνώμην καὶ ὑποσχόμενα ὅτι θὰ ἦναι πολλὰ φρόνιμα. Ἀλλὰ ματαιῶς ἐκοπίαζον. Ἐμειναν λοιπὸν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μέχρις οὗ τὸ σῶμα ἤρχισεν νὰ σήπεται. Πρωτὴν δὲ τινα ἡ Μαρία κραυγᾶσασα μεγάλως εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην· — Ἄ! ἀδελφέ μου ἰδοὺ σκώληκες τρώγουσι τὴν ταλαίπωρον μητέρα μας, πρέπει νὰ τοὺς ἀποσπάσωμεν· ἔλα νὰ με βοηθήσῃς. — Ὁ Ἰωάννης ἐπλησίασεν, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀνέδιδεν τόση βραβεῖαν ἀποφορὰν, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μείνωσιν, ἀλλ' ἐβιάσθησαν νὰ ζητήσωσιν ἄλλο δένδρον διὰ νὰ κοιμῶνται. Δὲν ἐπαυσαν δὲ ποτὲ τοῦ νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Θεόν· ἀνεγίνωσκον τόσον συχνὰ τὰ βιβλία των, ὥστε τὰ ἐγίνωσκον ἐκ στήθους. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεγίνωσκον ἀρκούντως ἐπεριπάτου ἢ ἐκαθῆντο ἐπὶ τοῦ γόστου καὶ συνωμίλουν πρὸς ἀλλήλα. Ἡμέραν δὲ τινα εἶπεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὴν ἀ-

θεληρὴν του· ἐνθυμούμαι ὅτι, ὅτε ἤμην πολλά μικρὸς, εὐρισκόμην εἰς τόπον ὅπου ἦσαν μεγάλα οἰκίαι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι· ὁ πατήρ μας εἶχε πολλοὺς ὑπηρέτας, καὶ ἡμεῖς εἶχαμεν ὠραία ἐνδύματα. Ἀλλ' αἰφνης ὁ πατήρ μας μᾶς ἔβαλεν εἰς οἰκίαν περιπατοῦσαν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔπειτα διὰ μιᾶς μᾶς ἔδρασαν ἐπὶ σανίδος, καὶ αὐτὸς ἐδυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν δὲν ἐπανῆλθε· καὶ ἡ ἀγαπητὴ μας μήτηρ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν. — Τοῦτο εἶναι πολλὰ παράδοξον, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία· ἀλλὰ τέλος ἀφ' οὗ ἐγεινεν, ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησε, διότι γνωρίζεις καλῶς, ἀδελφέ μου, ὅτι εἶναι παντοδύναμος.

Ὁ Ἰωάννης λοιπὸν καὶ ἡ Μαρία ἔμειναν ἐνδεκα ἔτη εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον. Ἡμέραν δὲ τινα καθήμενα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης εἶδον πλησιάζοντας ἐπὶ πλοίου πολλοὺς μαύρους. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ Μαρία ἐφοβήθη καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης εἶπε πρὸς αὐτήν· — Ἄς μαινόμεν, ἀδελφὴ, δὲν γνωρίζεις καλῶς ὅτι ὁ πατήρ μας, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εἶναι ἐδῶ, καὶ θὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς κακοποιήσωσιν; — Οἱ μαῦροι ἀποβάντες ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐξεπλάγησαν ἰδόντες τὰ ἀλλόχροα ταῦτα παιδιά. Περικυλιώσαντες δὲ αὐτὰ ἐλάλουν, ἀλλὰ ματαιῶς, ἐπειδὴ δὲν κατελάμβανον τὴν γλῶσσαν αὐτῶν· ὁ δὲ Ἰωάννης ὠδήγησε τοὺς ἀγρίους τούτους ἐκεῖ ὅπου ἦσαν τὰ ὀστᾶ τῆς μητρὸς του καὶ διηγήθη εἰς αὐτοὺς πῶς ἀπέθανεν, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνοι κατελάμβανον αὐτόν. Τέλος οἱ μαῦροι ἔδειξαν εἰς αὐτὰ τὸ πλοιάριόν των καὶ ἐνευσαν εἰς αὐτὰ νὰ ἐπιβῶσιν. — Δὲν τολμῶ, ἔλεγεν ἡ Μαρία, εἰ ἄνθρωποι οὗτοι μοὶ προξενήσουσι φόβον. — Ἀλλ' ὁ ἀδελφός της τὴν ἐνεψύχωσεν.

Ἐπέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐκάμισεν αὐτὰ εἰς νῆσον ὀλίγον μεμακρυσμένην καὶ κατωκημένην ὑπὸ ἀγρίων. Πάντες δὲ οἱ ἀγριοὶ οὗτοι ὑπεδέξαντο αὐτὰ κάλλιστα. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἔβλεπεν εὐχαρίστως τὴν Μαρίαν, καὶ ἔθετε πολλάκις τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, σημαίνων διὰ τούτου ὅτι τὴν ἠγάπα. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἐβράδυναν νὰ μάθωσι τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγρίων, καὶ νὰ πληροφορηθῶσι τὰ κατ' αὐτούς· ὁ Ἰωάννης ἔμαθεν ὅτι πολεμοῦντες οἱ μαῦροι πρὸς λαοὺς κατοικοῦντας τὰς γειτονικὰς νήσους, ἔτρωγον τοὺς αἰχμαλώτους των, καὶ ἐλάτρευον μέγαν τινὰ αἰσχροὺν πύθηκον, ἔχοντα πολλοὺς ἀγρίους ὑπηρέτας· ὅθεν καὶ ἐλυπήθησαν εἰς ἐκεῖνον, διότι ἤλθαν νὰ κατοικήσωσι μετὰ τῶν κακῶν τούτων ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἤθελεν ἐξ ἅπαντος νὰ νυμφευθῇ τὴν Μαρίαν, ἥτις ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδελφόν της· — Προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ γίνω σύζυγος τοῦ ἀνθρώπου τούτου. — Ἐπειδὴ εἶναι εἶναι πολλὰ ἀσχημὸς διὰ τοῦτο δὲν θέλεις νὰ τὸν ὑπανδρευθῆς; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης. — Ὅχι, ἀδελφέ μου, ἀλλὰ διότι εἶναι κακός. Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἀγαθὸν Θεόν, καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ προσεύχεται εἰς αὐτόν, γονυπετεῖ ἐνώπιον τοῦ αἰσχροῦ τούτου πύθηκος; Ἄλλως τε τὸ βιβλίον ἡμῶν

λέγει ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῇ τις τοὺς ἐχθρούς του, καὶ νὰ εὐεργετῇ αὐτούς. Ὁ κακὸς ὁμοίως αὐτὸς ἄνθρωπος φονεύει τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς τρώγει.

— Μοὶ ἔρχεται ἰδέε τις, εἶπεν ὁ Ἰωάννης· ἐάν ἐξαλείψωμεν τὸν ῥυπαρὸν τοῦτον πύθηκον, θὰ ἰδῶσι καλῶς ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι Θεός. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν φαρμακώσωμεν. — Ἡ Μαρία συγκατατέθη εἰς τοῦτο καὶ ἐπίθηξ' ἀπέθανεν· οἱ δὲ ἀγριοὶ οἱ φροντίζοντες περὶ αὐτοῦ, εἶπον πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι ἡ Μαρία καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἐγειναν αἰτία τῆς συμβάσης δυστυχίας, καὶ ὅτι πρέπει νὰ φονευθῶσι τὰ δύο λευκὰ παιδιά. Περσευθὺς λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς θυσιάσωσιν εἰς τὴν νέαν πύθηκον, τὸν ὅποιον εἶχον ἀντικαταστήσει εἰς τὸν πρῶτον, καίοντες αὐτὰ ζῶντα. Ὁ δὲ Ἰωάννης μαθὼν τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἶπε πρὸς αὐτούς· — Ἐάν ὁ ὑμέτερος πύθηξ ἦτο Θεός, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ φονεύσω αὐτόν· ἄρα ἐγὼ εἶμαι δυνατώτερος ἐκείνου· πρέπει νὰ σεβώμεθα τὸν μέγαν Θεόν, ὅστις εἶναι δημιουργὸς τοῦ τε οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ οὐχὶ τόσοσιν ἀχρεῖον κτήνος. — Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λόγος οὗτος ἠρέθισεν ὅλους τοὺς ἀγρίους, ἔδρασαν καὶ αὐτόν καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς δένδρα, καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ καύσωσιν αὐτούς, ὅτε ἀνηγγέλθη ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἐχθρῶν προσήγγισεν εἰς τὴν νῆσον. Ἐσπευσαν λοιπὸν ν' ἀποκρούσωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἐνίκηθησαν, οἱ δὲ νικηταί, ἀγριοὶ ὡσαύτως, ἐξέβηκον τὰς ἀλύσεις τῶν λευκῶν καὶ ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν νῆσόν των, ὅπου ἐγειναν δοῦλοι τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ οἱ νέοι οὗτοι ἀγριοὶ συχνάκις ἐπολέμουν, καὶ οἱ γείτονες ἐκείνων ἔτρωγον τοὺς αἰχμαλώτους αὐτῶν. Ἡμέραν δὲ τινα συνέλαβον ἱκανὸν ἀριθμὸν, διότι ἦσαν πολλὰ ἀνδρεῖοι. Μετὰ δὲ τούτων ὑπῆρχε καὶ λευκὸς τις, καὶ ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ ἰσχνὸς ἀπεφάσισαν νὰ παχύνωσιν αὐτόν ποῖν τὸν φαίωσιν. Ὅθεν ἐφυλάκισαν αὐτόν εἰς τινα καλύβην, καὶ ἐπεφύλαξαν τὴν Μαρίαν νὰ φέρῃ πρὸς αὐτόν τροφήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζεν ὅτι ἐμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ, ἔλαθε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, καὶ ἔλεγε παρατηροῦσα αὐτόν θλιβερώς· Θεέ μου! οἰκτεῖρον αὐτόν! Ὁ λευκὸς ὅστις εἶχεν ἐκπλαγεῖ πολὺ ἰδὼν κόρην τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἐξεπλάγη ἔτι μᾶλλον ἀκούσας αὐτὴν λαλοῦσαν τὴν γλῶσσαν του. — Τίς σ' ἔμαθε νὰ λαλῆς γαλλιστί; ἠρώτησε αὐτήν.

— Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα τῆς γλώσσης τὴν ὁποῖαν λαλῶ, ἀπεκρίθη ἐκείνη· ἤξεύρω μόνον ὅτι εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μητρὸς μου, καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ἔμαθε. Ἐχομεν καὶ δύο βιβλία τὰ ὅποια ἀναγινώσκωμεν καθ' ἑκάστην.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος ὑψώσας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, εἶναι δυνατόν! Ἀλλὰ, κόρη μου, δύνασαι νὰ μὲ δείξῃς τὰ βιβλία ἐκεῖνα; — Δὲν τὰ ἔχω ἐγὼ, ἀλλ' ὑπάγω νὰ τὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ θὰ σὲ τὰ δείξω. — Καὶ τούτα εἶπυσα ἐξῆλθε, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Ἰωάννου φέροντος τὰ δύο βιβλία. Ὁ λευκὸς ἠνοιξεν αὐτὰ μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀναγνοῦς εἰς τὸ πρῶτον φύλλον· « Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνήκει τῷ Ἰωάννῃ

Μαυρικίῳ ἀνεκραύγασεν. — Ἄ! ἀγαπητά μου τέκνα, σὰς βλέπω τέλος πάντων! ἔλθετε νὰ ἐναγκαλισθῆτε τὸν πατέρα σας· δύνασθε νὰ μοὶ δώσετε πληροφορίας περὶ τῆς μητρός σας; — Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Μαρία ἀκούσαντες ταῦτα ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λευκοῦ, γύνοντες δάκρυα χαρᾶς. Τέλος δ' ὁ Ἰωάννης λαβὼν τὸν λόγον ἀνέκραξεν· ἡ καρδία μὲ λέγει ὅτι εἶσαι πατὴρ μου. Καὶ ὁμῶς δὲν τὸ ἐννοῶ, διότι ἡ μήτηρ μου μὲ εἶπε πολλάκις ὅτι ἔπετες εἰς τὴν θάλασσαν. — Ἐπεσα τῶντι εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε τὸ πλοῖόν μας διεσχίσθη, ἀπεκρίθη ἱκεῖνος. Ἀλλὰ πιάσας σανίδα ἔφθασα εὐτυχῶς εἰς τινα νῆσον, καὶ σὰς ἐνόμιζα ἀπολωλότας. Τότε ὁ Ἰωάννης διηγήθη ὅσα ἐθυμείτο καὶ ὁ πατὴρ του ἔκλαυσε πικρῶς μαθὼν τὸν θάνατον τῆς γυναικός του. Ἡ δὲ Μαρία ἔκλαιεν ἐπίσης, ἀλλὰ δι' ἄλλο πρᾶγμα. — Φεῦ! ἀνεκραύγασε, τί ὠφελεῖ ὅτι ἠδραμεν τὸν πατέρα μας, ἀφ' οὗ θὰ φρονευθῆ μετ' ὀλίγας ἡμέρας; — Πρέπει νὰ θραύσωμεν τὰς ἀλύσεις του, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ νὰ σωθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δάσος. — Καὶ τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ, παλαίπωρα τέκνα μου; εἶπεν ὁ Ἰωάννης Μαυρικίος. Οἱ ἄγριοι θὰ μᾶς συλλάβωσι πάλιν ἢ μᾶλλον θ' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης. — Ἀφήσατε εἰς ἐμὲ νὰ ἐνεργήσω, εἶπεν ἡ Μαρία, γνωρίζω τρόπον τῆς σωτηρίας σας ἐπιτυχῆ.

Καὶ ἐξελθοῦσα ὑπῆγε νὰ εὔρη τὸν βασιλέα. Καὶ πεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας του εἶπε πρὸς αὐτόν. — Μεγαλειότατε, μίαν χάριν θὰ σὰς ζητήσω, μὲ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ ἐκπληρώσετε αὐτήν; — Τὸ ὁμύω, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, διότι εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. — Ὁ λευκὸς τοῦ ὁποίου τὴν φροντίδα μὲ ἔδωκαν, εἶναι πατὴρ ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου· ἀπεφασίσατε νὰ τὸν φάγετε, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι γέρον καὶ ἰσχνός, ἐν ᾧ ἐγὼ εἶμαι νέα καὶ παρῆα· ὅθεν ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσετε νὰ φάγετε ἐμὲ ἀντ' ἐκείνου. Ζητῶ μόνον ὀκταήμερον προθεσμίαν, διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω περισσότερον τὸν πατέρα μου. — Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἶσαι τῶσον καλὴ κόρη, ὥστε δὲν θὰ συγκατανεύσω ποτὲ νὰ φρονευθῆς· θὰ ζήσετε καὶ σεῖς καὶ ὁ πατὴρ σας. Σὲ λέγω μάλιστα ὅτι κατ' ἔτος ἔρχεται ἐνταῦθα πλοῖον πλήρες λευκῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους πωλοῦμεν ὄσους αἰχμαλώτους δὲν πρῶγομεν· τοῦτο δὲ θὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ θὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀναχωρήσητε.

Ἡ Μαρία εὐχαριστήσασα τὸν βασιλέα, εὐχαρίσται ἐσωτερικῶς τὸν ἀγαθὸν Θεόν, τὸν μαλάζαντα τὴν καρδίαν του· ἔσπευσε δὲ νὰ φέρῃ τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας τὸ πλοῖον, περὶ οὗ ὁ μαῦρος βασιλεὺς εἶχεν εἰπεῖ, ἔφθασε καὶ παρέλαβε καὶ αὐτήν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν της· καὶ ἦλθον εἰς μεγάλην νῆσον κατοικουμένην ὑπὸ Ἰσπανῶν. Ὁ διοικητὴς τῆς νήσου ταύτης μαθὼν τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίας, εἶπε καθ' ἑαυτόν. — Ἡ κόρη αὕτη δὲν ἔχει παρουσίαν καὶ εἶναι πολλὰ ἠλλοιωμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἀλλ' εἶναι τῶσον καλὴ καὶ τῶσον ἐνάρετος, ὥστε

δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς εὐτυχέστερον, ἢ ἂν ἦτο πλουσία καὶ ὠραία. — Πικρῆλασε λοιπὸν τὸν πατέρα τῆς Μαρίας νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· καὶ τοῦ Ἰωάννου Μαυρικίου συγκατατεθέντος, ἐνυμφεῖθη αὐτήν, καὶ ἔδωκε τινα συγγένισσάν του εἰς τὸν Ἰωάννην. Ἐζησαν δὲ πολλὰ εὐτυχεῖς ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, δοῦλαζοντες τὸν Θεόν, συγχωρήσαντα νὰ δουλωθῆ ἡ Μαρία διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἀφορμὴν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς της.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΟ. Δ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΟΠΩΝ ΑΓΝΩΣΤΩΝ (*).

—οοο—

α Καὶ τὸ μὲν μεσημβρινὸν μέρος τῆς ἀπεράντου ταύτης χώρας περιλαμβάνει δεκαεννέα περίπου χιλιάδας τετραγώνων λευγῶν, τὸ δὲ ἀρκτικὸν εἶναι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, τετράκις τοῦλάχιστον πλέον ἐκτεταμένον ἐκείνου, καὶ μέγαν ἔχει ἀριθμὸν κατοίκων γενναίων καὶ ἐμπολέμων. Καὶ ἐξουσίας χιλιάδας στρατιωτῶν εὐκόλως δίδουσιν οἱ ἐπὶ τῶν ὄροπεδίων σεσωρευμένοι λαοί. Εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος παράγονται ὅλα τὰ προϊόντα τῆς Εὐρώπης, εἰς δὲ τὸ κατώτερον ὅλα τὰ τῶν τροπικῶν· εὐρίσκεις δὲ καὶ ὅλας τὰς θερμοκρασίας, κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ὕψους, ἀπὸ τῆς διακεκαυμένης μέχρι τῆς κατεψυγμένης ζώνης.

Ἡ γῆ τῶν ὄροπεδίων εἶναι γονιμοτάτη καὶ πλουσιωτάτη· ἐντεῦθεν συμπεραίνει τις εὐκόλως, βλέπων μάλιστα τὰ πολυάριθμα ἐρείπια τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθην, ὅτι πολιτισμὸς ἤκμασε πάλαι εἰς τὸν ἀληθῆ τοῦτον ἐπίγειον παράδεισον. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐκεῖ κατάστασις κοινωνικῆ ἀξία λόγου, ἀναφέρω τὴν ὁδὸν, τῆς ὁποίας ἀνεκάλυψα τὰ ἴχνη, δι' ἧς συνεκοινωνοῦν αἱ πόλεις, ὧν μόνα τὰ ἐρείπια σώζονται, μετὰ τῶν δύο ὠκεανῶν.

«Εἰς τὰ ὄρη εὐρίσκεις μέγαν καὶ πολυειδῆ πλοῦτον ὄρυκτολογικόν· καὶ χρυσόν, καὶ ἄργυρον, καὶ μόλυβδον, καὶ σίδηρον, καὶ χαλκόν, ἀλλ' οὐδὲν σχεδὸν τῶν εἰδῶν ταύτων ἐκμεταλλίζεται· διότι οἱ Ἰνδοί, ὀλίγον μόνον χρυσόν καὶ ἄργυρον μεταχειρίζονται διὰ τὰς μετὰ τῶν ξένων συναλλαγὰς. Καὶ ὁμῶς, ἂν καὶ δὲν ἀγαπῶσι τὰ πλοῦτα, ἀγαπῶσιν εἰς ἄκρον τὰ μεταλλεῖα, καὶ κατὰ τινα νόμον ἐν ἰσχύϊ παρά πολλοῖς λαοῖς, τιμωροῦσι διὰ θανάτου τὸν ἀποκαλύπτοντα εἰς τοὺς ξένους μεταλλεῖον ἀργυροῦ ἢ χρυσοῦ. Ὁ αὐστηρὸς

(*) Ἴδὲ τὰ ὑπ' ἀρ. 240 καὶ 241 φυλλάδια. Ὁ ἀνακαλύψας τοὺς τόπους τούτους δὲν ἐνομάζεται Πινέλης, ὡς κατὰ παραρομὴν ἐγράφη εἰς τὰ προηγουμένα ἄρθρα, ἀλλὰ Πεντέλλης.